

gune tark ollema, kui küllamehhel lotti fees!" õhtas tallopoeg.

"Kas sinno tark wõib ka sedda wanna musta ette tua? minna tahhaksin tedda ka ükstord suu filmaga nähha; tänna ollen ma täis rõõmo, ja julge, kui mees."

"Küll itka!" ütles Klaus, „minno tark wõib leit tehha, mis ma sowin. Kas on tõssi?" küsis kelm, lotti jallaga kõngates. Naht krabbisfes waljuste. Sa isji kuuled kõrwaga mis ta kostab. Agga se wanna jaal on ni hirmus, et ihhu larwad aiab piusti; lasjeme tedda hundale minna.

"Ei ma larda mitte, olgu ta hirmsam kui hirmus. Mis näggu tal waentassel on?"

"Mis näggu tal on? Ta näab wälja kui üks kirjotaja isjand."

"Urjoh! metsalinne," sinnas tallopoeg, „sago ta nurja minnema, temma pelletes!" — Minna kirjotajaid ei sallii, agga põlle wigga; ma tean et se kirjotaja ep ollo, tedda nähha saan. To tedda seia, minna ei larda; agga ärgo ta mo liggi tulgo."

"Ma küsjin omma tarka, jaab nähha mis ta lausub." Klaus jalg krabbistas jälle nahka lotti fees.

"Noh, mis ta arwab?"

"Temma ütles, sa pead kambri minnema ja laetast, mis seal nurkas seista, lahti teggema, siis saad sa wanna jaaku nähha; agga sa pead laane

tuggewaste sinni piddama, et ta mitte wälja ei lipsa."

"Tulle aita mind, tedda sinni piddada," pallus tallopoeg, ja läts samre laeta kallale, kuhho naene kirjotaja isjanda olli warjule pannud, kes suures tartusjes wärrises ja wabbises.

Tallopoeg fergitas laeta laant, ja waates prau wahhelt sisse. Agga otse kui ollets waablane tedda otja ette pistnud, fargas ta kassaga taggasi ja süllitas täie suuga. „Wõtko sind se ja teine, sinna pessematta metsmõrtsukas, sa olled jo meie kirjotaga ühte larwa!"

Selle ehmatuse peale joodi üks seeme õllut, ja weel üks ja teine, kunni poole ööni.

"Kuule armas küllamees, müi omma targa minnule", melitas tallopoeg Klaus; „küsi hinda, kui palju tahhad, ma maksan sulle terve waffa täie rahha, kui sellega rahhul wõitad olla."

"Ei lulla wennise, ei ma tõi mitte!" ütles pisike Klaus. „Arwa isji, mis tulla tark minnol toob."

"Oh, ärra olle nenda wiisja, müi itka targa minnole!" pallus tallopoeg.

"Noh, et olgo siis!" ütles Klaus wimats. „Sa olled mulle õõmaea annud, ja mind lahteste wastowõtmud; jägo tark sinno pärrast waffa täie rahha eest; agga waff peab kuhjaga täie ollema."